

storjevimi templjem bil namenjen nimfi Juturni, zaščitnici tukajšnjih studencev, in da je nadaljnja obsežna skupina poslopij tja do Titovega loka bila odmenjena okroglemu malemu svetišču Veste in prostranemu bivališču Vestalk. — Cerkev, naslonjena na Palatin, je „S. Maria antiqua“, stoji na ostankih Avgustovega templja, ki je bil zgrajen južno od Kastorjevega. — Izmed vseh starih naprav je najbolje ohranjen veliki odvodni kanal (cloaca maxima), ki je še dandanašnji prav tako v rabi kakor pred 2000 in več leti; izliva se v Tiberu blizu Palatinskega mosta; tehnično je izborno urejen. Blizu njegovega izliva je majhen, okrogel tempelj, ki ga tudi pripisujejo Vesti.

Od Titovega loka vzhodno pelje „Via sacra“ navzdol, mimo razvalin templja Venere in Rome, h „koloseju“. Ne bom opisoval velikanskih razvalin tega največjega gledišča, kar jih je videl svet. Ta „Amphitheatrum Flavium“ je končal Titus l. 80. po Kr. in odslej so se vsaj 500 let vršile tu predstave, pri katerih je imelo prostora do 50.000 ljudi. — Cele palače so sezidali pozneje iz kolosejskih skal, odnesli so vse, kar se je lahko dalo odnesti, in vendar se ceni vrednost samo še ostalega kamena današnjih razvalin na 8 milijonov kron! Poslopje ima obliko elipse, ki je 188 m dolga in 156 m široka, a meri 524 m v obsegu; arena sama je 86 m dolga. Ves kolosejev prostor je bil prvotno namenjen za umetno jezero, ki si ga je omislil cesar Nero za svojo „zlato hišo“ (domus aurea); ta se je s svojimi nezmiselno razkošnimi napravami raztezala odtod proti severozapadu. Nero je bil postavil sebi kot solnčnemu bogu „kolosalen“ kip, visok 36 (!) metrov; ker je Hadrijan ta kip umestil pred naše gledišče, kjer je podstavek še zdaj ohranjen, so menda vsled tega začeli gledišče samo imenovati „kolosej“. —

(Dalje prihodnjič.)

Spomladi.

V	vetru se vrbe klanjajo,	Zopet me gozdi, livade
	sreče drhtijo topoli,	v tiho naročje vabijo,
	pároma srca sanjajo,	niso kot ljubice mlade,
	blažena kakor nikoli.	da me takoj pozabijo.

Že od daleč mi lipe košate
s srčki pozdrave kimajo,
niso kot ljubice mlade,
ki src več nimajo.

Petruška.